

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **H. N. J. S.**, zast. JUDr. Stanislavem Grossem, advokátem se sídlem Lidická 292/38, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č. j. OAM-96/LE-BE02-ZA14-2013, ve věci mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2014, č. j. 32 Az 6/2013 - 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Stanislavu Grossovi, advokátu se sídlem Lidická 292/38, Praha 5, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 6. 2013, č. j. OAM – 96/LE-BE02-ZA14-2013, rozhodl tak, že sedmá žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl z důvodu, že žalovaný správně zjistil, že žádost žalobce byla nepřipustná, neboť žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany opakovaně a neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které bez jeho vlastního zavinění nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti namítl, že sice opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany, ale v Íránu nežije již šestnáct let a

předpokládá, že by tam byl politicky pronásledován pro své členství v organizaci Mashrute Chahan, pokud by se tam nyní vrátil. Dále v žádosti o vydání cestovního dokladu na íránské ambasádě uvedl, že nesouhlasí s politickým režimem v Íránu, což je též důvod pro jeho pronásledování. V řízení před žalovaným také uvedl nový důvod pro udělení azylu, a to sociální situaci. V Íránu nemá rodinné či jiné zázemí, ani finanční prostředky. Žádost o udělení mezinárodní ochrany tedy měla být projednána věcně, neměla být shledána nepřipustnou.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením soudu a setrvává na závěrech žalobou napadeného rozhodnutí. V posuzované žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl zcela totožné důvody jako dříve, kterými se žalovaný v předchozím řízení podrobně zabýval, takže se žádného pochybení ani nezákonnosti nedopustil. Také uvedl, že informace stěžovatele poprvé uplatněné v kasační stížnosti jsou bezpředmětné.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, na jehož odůvodnění na tomto místě devátý senát pro stručnost odkazuje.

[6] Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgán má povinnost o žádosti o uložení mezinárodní ochrany věcně rozhodnout, pokud obsahuje nové skutečnosti nebo zjištění, která jsou významná pro udělení azylu či doplňkové ochrany. V opačném případě řízení o žádosti zastaví pro její nepřipustnost (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publikovaný pod č. 2642/2012 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

[7] Námitku pronásledování z politických důvodů stěžovatel před žalovaným uplatnil opakovaně, avšak ani v nyní projednávaném případě nepředložil žádnou novou skutečnost ve smyslu výše citované judikatury. Na tomto místě lze odkázat i na usnesení ze dne 7. 5. 2014, č. j. 8 Azs 13/2013 - 55, v němž Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru ve vztahu k již šesté žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Sociálními důvody, které stěžovatel výslovně označuje za novou skutečnost, ani tvrzením, že v žádosti o vydání cestovního dokladu na íránské ambasádě uvedl, že nesouhlasí s politickým režimem v Íránu, se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože je stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě před krajským soudem (dle § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného soudního rozhodnutí).

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[8] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Stěžovateli byl usnesením ze dne 28. 3. 2014, č. j. 9 Azs 92/2014 - 28, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Stanislav Gross. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Za úkon dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, protože ze soudního spisu neplyne porada s klientem. Částka v celkové výši 3 400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu